

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

NR. 1 FEBRUAR 1978 7.AARGANG
SCT. GEORGS GILDERNE I DANMARK

HUSK!
GÅR DU AF SOM
GILDELEDELSESMEDELM
SÅ AFLEVER - SAMMEN MED DET ØVRIGE
DU AFLEVERER TIL DIN EFTERFØLGER - OGSÅ DETTE
OG TIDLIGERE NUMRE AF IMPULS, DER ER I DIN BESIDDELSE

REDAKTION: Jørgen Orlien, Weyesvej 3, 9200 Aalborg SV, tlf. (08) 18.13.67

EKSPEDITION: Landskildekontoret, Mikkel Bryggers Gade 1, 1460 København K, tlf. (01) 12.27.02

OPLAG: 900 eksemplarer

Udgivet af Sct. Georgs Gilderne i Danmark, Mikkel Bryggers Gade 1, 1460 København K, tlf. (01) 12.27.02

MIN OPFATTELSE

Lad det være sagt straks. Uden at øve vold på min samvittighed kan jeg argumentere for, at gruppearbejdet i et gilde og så har mulighed for at blive godt, når man hvert eller hvert andet år bryder alle grupper om og igen etablerer nye gruppetilbud, hvor gildebrødrene blandes, så alle til stadighed får lejlighed til at udbygge nye bekendtskaber, samtidig med, at gildet sikrer sig mod klikebåndelser, som kunne risikere at skade energiske gildeledelsers ønske om, at "deres gilde" fungerer som en helhedsvirksomhed.

MEN - jeg kan også varmt og medrevet, med ildhu og meget mundvand, tale for aldrig at dele en godt arbejdende gruppe, der ikke selv ønsker forandring.

Hvilket af disse to arbejdsgrundlag skal jeg så anbefale gildet at anvende? - I det efterfølgende vil jeg forsøge at redegøre for mit synspunkt, samt prøve at formulere en lille håndfuld ideer til anvendelse for "gruppearbejde med formål".

Hvis vi kan blive enige om, at den fornemste funktion, et gruppearbejde kan hædres med, er, at "her er stedet", hvor en lille kreds af gildebrødre kan være venner og veninder så inderligt, at alle hæmningsløst tør lukke op for sindets inderste skuffer, og måske endda vise mod til at åbne døren på klem til det hemmelige rum, så kan der ikke herske tvivl om, at kun gruppen selv kan afgøre, om den ønsker at blive delt, brudt om, eller hvad man nu skal kalde den slags voldelige angreb på menneskets frivillige ret til selv at vælge sine venner.

Derfor skal det - så klart og tydeligt som muligt - skrives, tales og gentages: "Del aldrig en gruppe, som ikke selv ønsker det".

Nu kan du, kære læser, med rimelighed spørge mig, hvorfor jeg her stiller mig så kompromisløst op, når du med lethed kan rive mig denne artikels første afsnit i næsen, hvor jeg jo bekræftede værdien af ".....til stadighed at få lejlighed til at udbygge nye bekendtskaber".

Din opfattelse er rigtig, men der er forskel på bekendtskab og venskab. Gode bekendtskaber er berigende, forfriskende og herlige. Man kan træffe dem i både brevdue- og soldaterforeninger. Virkeligt venskab er derimod så alvorlig, sjælden og ædel en vare, at ingen gildeledelse har mandat til, eller kan tillade sig, at bryde forstyrrende ind i en sådan kreds. "Del aldrig en gruppe, der ikke selv ønsker det". Det drejer sig ikke om marcipanfigurer, men om voksne, gamle spejdere og deres livsledsagere. Ingen nok så smidig og tolerant person kan blive ved at nyetablere venskaber, uden at smidigheden vil blive til politur på en blank, udadvendt overflade.

Meget gruppearbejde er i årenes løb faldet fra hinanden, fordi ambitiøse gildeledelser troede, at alle blanke flader var skønne og selv bærende karrosserier. Kære gildeledelser, I skal værne om jeres gilders indre værdier. Stolperne. Venskaberne.

Hvordan får flere så chancen for at komme med i de bekendtskabskredse, hvorfra venskaber også kan udvikle sig?

Ja, selve gildet er jo en sådan kreds, og etablering af mangen interessant gruppefunktion, "gruppearbejde med formål", kan også bære i sig kimen til varige venskaber.

Vi mennesker har omkring os et usynligt kraftfelt. Eet eller andet, som påvirker andre samtidig med, at vi selv påvirkes af dem, vi omgås. Som professor K. E. Løgstrup også har sagt det: "I ethvert samarbejde med et andet menneske, holder man en lille smule af dette andet menneskes skæbne i sin hånd". - Jeg kan ikke præcist sige, hvorfor jeg fremfor andre finder en bestemt blomsterhandler, buschauffør, politiker eller gildebror særlig interessant, sympatisk, åndrig eller ærlig. Samme ukendte bølgers funktion protesterer mod at lade sig tvinge til deltagelse i et gruppearbejde, hvor det som en selvfølge forudsættes, at enhver i god og sand gildebrorånd vil være parat til at krænke sine inderste tanker og sin sjæls lykke og kval ud til en håndfuld "for denne sæson udvalgte, særlige venner". - Det er forlorent og uværdigt. Det er dømt til at mislykkes. Der bliver plads til alt for megen politur og alt for lidt imprægnering.

Der bør være to slags gruppearbejde i ethvert gilde.

GRUPPEARBEJDE

Den ene type er de grupper, hvor kredse af gildebrødre i årevis, måske for livet, igen og igen mødes som venner og veninder og gensidigt styrker medmenneskeligt engagement, broderskab og tjenersind. Det er grupper, der ikke går uden om inderlig samtale om personlig stilling til liv og død, religion, sjæleliv, politik og kærlighed. Det er grupper, der i fællesskab kan mobilisere kræfter til at løfte tunge byrder. Det er grupper, hvor det kan opleves, at også tidligere gildebrødre - hvilken lykke - fortsat kan deltage i gruppens arbejde. Den type grupper er det en ære for Sct. Georgs Gildet at yde de bedst mulige arbejdsvilkår. Dem er der stolper i. Det er dem, man ikkeo.s.v....., hvis de ikke vil det selv, men det udelukker absolut ikke, at gruppen selv foretager stilfærdige reguleringer eller skift. Muligheden for, at en gildebror kan være deltager i begge typer grupper, udelukkes heller ikke.

Den anden type er samlingsstedet for de, der dyrker "gruppearbejde med formål". Her ligger udtømmelige muligheder for indhold og variationer snublende nær. Fra enhver avis, fra hvert ugeblad eller fra et koncert- eller udstillingskatalog vælter ideerne frem og venter på at blive taget i brug. Kald det interessegrupper, programgrupper eller arbejdsgrupper. Når jeg siger "gruppearbejde med formål", er det for at understrege, at der skal være reel mulighed for, at der kommer et berigende eller udviklende resultat ud af virksomheden. Der skal være en plan og en ide, der rager højere op end smørrebrødet.

Skal vi snuppe en halv snes tilfældige eksempler!!!!

1. Etabler en gruppe, der for et eller to år vil følge teatervirksomheden inden for amtet, således at man følger repetoireplanerne, på skift fortæller om forfatterne, ser forestillingerne, drøfter dagspressens kritik og måske ved forskellige lejligheder får etableret samtaler med en skuespiller, en statist, teaterforeningsformanden, en turnerende regissør el.lign.
2. Følg gennem et år en kursusform for spændende madlavning. Spis søndags-middag på skift i hjemmene. Suppler evt. med forståelse af og kendskab til bordvine, deres geografi og historie, udvikling, pleje og anvendelse.
3. Få en bibliotekar eller boghandler med i en litteraturgruppe, som gennem et år eller to følger nyudgivelser og etablerer højtælsning og diskussion af udvalgte afsnit. Få evt. arrangeret besøg af en digter, forfatter eller ung debutant. Arranger evt. nogle oplæsningsdage eller -aftener på plejehjem. Lykke.
4. Gruppen undersøger gennem en sæson hvilke muligheder, kommunalpolitikeren har for at styre udviklingen i vor by. Få besøg af skiftende politikere og hør om deres vilkår. Hvad laver det tekniske udvalg ved bybilledet? - Hvordan fungerer økonomien? - Hvem har lyst til at betale, hvad en bedre nærtrafik koster? - Hvilket ansvar har det sociale udvalg? - Er byrådsmøderne et skuespil for galleriet? - Kunne aviserne referere byens funktion mere interessant?
5. Gruppen går sammen på danseskole. Overværer danseturneringer og får gennem samtaler med unge sportsdansere kendskab til dagens krav til konkurrencesport.
6. Gruppens medlemmer forsøger sig gennem et år som ugeblds-brevkasse-redaktører. Ved lodtrækning får hvert af gruppens medlemmer ved et mødes slutning en kopi af et spørgsmål fra et gammelt ugeblad. På næste møde afleveres og debatteres svaret, og den, der uddelte spørgsmålet, sammenholder til afslutning de svar, der virkeligt blev givet. Ved mødets slutning udleveres igen ved lodtrækning spørgsmål til grundlag for næste gruppe-møde.
7. Gruppen beslutter i løbet af et år i fællesskab at besøge 10 forskellige gilder i nabobyer. Ved hvert andet møde diskuteres det sidst oplevede og næste besøgsarrangement, ligesom hvad man der skal sige og gøre, aftales.
8. Gruppen tager en vintersæson i turismens tegn og viser ferie billeder og film. Hvert møde helliges et bestemt land. Folkeskikke krydres med egne oplevelser. - I turistsæsonen arrangerer gruppen besøgsturnus på sygehuset for at hilse på tilskadekomne inden- og udenlandske turister, der for en periode er strandet i "vores by".
9. Gruppen dyrker nærværende folkehistorie og jagter ved besøg på egns museer, biblioteker og andre steder byens/egnens spejderhistorie. Samler oplysninger om spejderbegivenheder og spejderførere gennem årene og laver kartotek, hvoraf det fremgår, "hvem der i dag er hvem". Har borgmesteren været ulvunge? - Er brandmand Olesen den patruljefører, der vandt landspatruljeturnering? Var det koncertsangerinde Pedersen, der

GRUPPEARBEJDE

startede byens første pigespejdere? - Personer med spejdertids-oplevelser mellem årene 1910 og 1930 interviews med båndoptager.

10. Gruppen forbereder opførelse af et ekstemporalspil. F.eks. en retssag fra dagliglivet, måske "skåret til" i samarbejde med en retssagkyndig advokat eller journalist. Eller evt. producerer man en scene fra et opgør i FN's sikkerhedsråd, eller en debat fra Danmarks folketing. I beretninger, der kan skaffes gennem bibliotekerne, er det muligt at læse og kopiere originalteksterne fra de to sidstnævnte områder.

Såvel det sidst nævnte forslag som mange af de foregående nævnte er velegnede til at indgå i gildets program som arrangement ved et gildemøde. Man kan ganske enkelt programsætte det ved årets begyndelse til præsentation til nærmere fastsat tid.

Kun det gilde, der iværksætter aktiviteter, så gildebrødre sammen bringes til at fungere, kan siges at være et gilde, der lever. Kan gildet ikke give alle gildebrødre tilbud om at blive selvhandlende og aktive, er gildet blot at sammenligne med en gammel cykelpumpe. Den puster nok med luft, men den lever ikke.

Liv i gildet skabes for mange gildebrødre bedst gennem gruppearbejdet, og derfor må den vågne gildeledelse til stadighed vise vej til alsidige muligheder for gruppearbejde - gerne så forskelligartede som muligt. Lad de, der ønsker at køre i karrusel, prøve alle de ture, de har lyst til, men lad det aldrig forhindre de, der fungerer venskabeligt sammen, i fortsat at kunne leve og ånde.

I slutningen af første afsnit skrev jeg noget om, at gildet ved hvert eller hvert andet år at foretage ombrydning af grupper kunne sikre sig mod klikedannelser, der måske kunne skade energiske gildeledelsers ønske om helhedsvirksomhed. - Det har jeg fortrudt, jeg skrev. Det er noget sludder. For en for gildeledelser skadelig klikedannelse opstår kun, hvor gildeledelsen er uduelig og trænger til at blive skiftet ud, og iøvrigt mener jeg absolut ikke, at gildets funktion drejer sig om gildeledelsens eventuelle ønsker om helhedsvirksomhed.

I den ideelle stræben fortælles noget om, hvad en spejder er, og hvad en gildebror er, men der findes ingen model af et Sct. Georgs Gilde eller formangivelse for dertil sluttede grupper. Selv om gildet gør sig trekantet, kan grupperne udmærket være runde, firkantede eller ovale. - Hvor er det lykkeligt, vi har det sådan. Kun på den måde kan den enkelte gildebror med fuld ret stille sig på den facon eller streg, der passer ham eller hende bedst. Finde sit ståsted nær dem, man synes om. Herfra kan man svinge sværdet og fortælle alle, at netop stående på denne streg føler man bedst at være gildebror.

Enhver klog gildeledelse vil respektere og forstå, at det er den enkelte gildebrors tarv, der altid skal nyde fortrinsret. Det drejer sig faktisk slet ikke om gildeledelsens drøm om en bestemt helhed, facon eller politur på gildet. Det afgørende er plads for den enkelte, hvorfra man kan svinge sit sværd.

Baloo

Henry A. Robæk, I. Sct. Georgs Gilde i Århus

GRUPPENS DANNELSE OG FORM

GRUPPENS DANNELSE er i reglen lagt i hænderne på det lille eksklusive udvalg, som i daglig tale går under navnet GILDELEDEREN, og der er hermed pålagt denne ledelse et meget stort ansvar. Man KAN danne grupper ved at rafle eller klunse sig frem til dem. Og man KAN gøre det ved at skrive sedler med gildebrødrenes navne og så trække dem op af en høj silkehat, een for een! Og man KAN gøre det ved at sende skemaer rundt til samtlige gildebrødre: HVEM VIL DU HELST IKKE VÆRE I GRUPPE SAMMEN MED? Men det er jo nok ikke lykken at lade lykken råde i noget så afgørende som at sammensætte en gruppe mennesker, - mennesker, som under een eller anden form skal kunne VÆRE SAMMEN og ARBEJDE SAMMEN i en vis periode. Det kræver både takt og smidighed, og det kræver kendskab til såvel gildebrødre som ægtefæller at danne et antal hold ud af en given masse, som vil være i stand til at FUNGERE.

Til gengæld kræver det FORSTÅELSE og GOD VILJE fra den enkelte gildebrors side, så en gruppeleder ikke kommer til at sidde med en flok trevne eller måske direkte uvillige gruppemedlemmer. Gruppens sammensætning og størrelse bør derfor være gildeledelsens afgørelse, og gildeledelsen bør udpege en i hver gruppe, som skal påtage sig at arrangere gruppens første møde. Det er også GILDELEDEREN, der - når tiden synes moden - skal træffe beslutning om ændringer i gruppens sammensætning, - dannelsen af nye grupper.

fra idebogen GRUPPEN.

SYMBOLER

HØJSÆDE KONTRA

HØJALTER?

I relation til vor gildemesters omtale af nogle af vore symboler ved en tidligere gildehal, faldt jeg over et indlæg af vores viceslandsgildekansler i Sct. Georg nr. 3/77, som jeg gerne vil have lov at læse for jer, da det måske er gået nogen forbi. Det er måske også betydningsløst, men det gav alligevel mig anledning til at reflektere.

"Det var glædeligt i januar nummeret at læse om den aktivitet, Humløbæk Gildet har udvirket for at få en gildedug, og en anerkendelse og et tillykke skal sendes til jer for dette initiativ og det smukke resultat. Desværre er der i omtalen i Sct. Georg anvendt betegnelsen "højalter" om "højsædet", hvilket jeg finder anledning til at berigtige, idet det måske for nogle kan lede tanken hen på noget andet end det, Sct. Georgs Gilderne står for. Dette indlæg er derfor på ingen måde et ønske om at dryppe malurt i jeres glædesbæger, men blot for at påpege, at det er vigtigt, at vi anvender de rigtige betegnelser for de ting, vi omtaler".

Ja, det var viceslandsgildekanslerens ord. Og så måtte det jo komme - i hvert fald for mig: Højsæde eller alter!!!! - For de fleste vil det vel nok synes at være en strid om kejserens skæg, men hvad er rigtigt, og hvad er forkert? Det sete afhænger af øjnene, der ser. - Lad dog Humløbæk beholde deres alterdug, som jeg herefter fandt ud af - ved at læse januar-nummeret - egentlig var en altertavle, idet det var et kludeklip-baggrundstæppe, forestillende Sct. Georg og dragen.

Lad dog den gildebror, der har sit sind åbent i den religiøse retning, betragte den (måske i hans øjne) smukke tavle som sideestykke til altertavlen i hans kirke, - han er måske romantiker. Og lad den mere nøgterne, mere kontante, mere materialistiske, mere moderne, mere ateistiske, måske yngre gildebror, hvis skarpe kanter alderdommen endnu ikke har givet passende rundinger, lad ham se et mere almindeligt, mere moderne, måske mindre kønt kludeklipsbillede på en væg.

Men er højsæde og alter ikke det samme, så er det i hvert fald noget, som stærkt tangerer hinanden, hvilket jeg skal prøve at fremføre i små spredte træk fra vort tidligste kulturmønster. Lad os først tage det bogstaveligt - ordet alter, på latin: altaria er afledt af altrus, som betyder høj eller forhøjning, og ingen her (vel næppe heller vor udmærkede VLKG) vil vel benægte, at dette er en forhøjning (peger mod forhøjningen i vor gildehal), ligesom vi sikkert alle her kan blive enige om, at vores alter også er et højt sæde. I mange gilder må man af lokale årsager nøjes med at kalde det højt, selv om det vitterligt ikke er højere end de andre siddepladser. - Men lad os anskue det lidt fra historisk hold - hvad er et højsæde?

Højsæder var hæderspladser i de gamle nordboeres hal, og antallet var to - eet midt på hver langvæg. Det ene var husbondens plads, og det andet blev anvist den fornemste gæst. Foran de to højsæder stod de to midterste af byg-ås-sulene, og disse var som regel prydet med udskæringer af guder, så allerede her ser vi en vis sammensmeltning af højsæde og alter.

Den norske konge Olaf Kyrre ændrede omkring år 1070 efter vesteuropæisk skik højsædets plads, idet han i sin kongeborg flyttede det fra langvæggene til gavlvæggen, og der er vel næppe tvivl om, at det var til den østre gavlvæg, selv om det ikke står nogen steder. Men lad os gå længere tilbage i tiden. Kultur og kultus er uadskillelige. Ideassociationerne højsæde - alter - trone - er meget nærliggende, idet man i alle religioner og trossamfund betragtede manden i højsædet som gudens repræsentant på jorden. Faraoerne, kejserne, kongerne på deres troner eller højsæder - paverne og bisperne i deres stole, ja - kongerne havde i visse timer pligt til at sidde på tronerne og modtage guddommelige indfald og anvisninger fra guden.

Vi ser, hvordan kristendommen har været nødt til at overtage det hedenske alter, hvor man i oldtiden brændte offergaven, - nu blev det til et herrens bord, hvor nadveren holdtes, og vi ser, hvordan tiden har udviklet det fra den primitive græstørvstue til de rå sten - til de kunsthæderigt udhuggede sten- og marmoraltre i og uden for templerne - forsurede med ornamenter og relieffer. De oldkristne murede alterborde med de hellige relikvier nedlagt i en lille stenkiste til at minde om, at de første kristne ofte nød nadveren ved en martyrgrav. Oprindeligt havde kirkerne kun eet alter stående i koret, hvilket stadig fastholdes i den græske kirke, medens den romerske foruden hovedalteret havde utallige sidealtre. Ved reformationen beholdt lutheranerne hovedalteret, medens de reformerte nøjedes med et almindeligt flytteligt bord. -- I vore danske kirker findes som bekendt talrige altre fra den katolske tid. Altertavler er af nyere tid, de blev først almindelige i løbet af det 15. århundrede.

Jeg sagde før, at man i kirkerne anbragte alteret i koret, hvilket også er rigtigt, men ofte anbragte man alteret i apsis, den mærkelige knast eller runding, som mange af vore kirker er forlænget med i østlig retning. Ofte ser det ud, som om kirken har været for kort til inventaret. Hvad er denne apsis, og hvorfor er den der? Det er såmænd offerstedet i de gamle mysteriereligioners templer, eller det er kejserens plads i de gamle tronsale. For at forstå det må vi erkende, at vi lever videre på vor fortid, - vi bygger på vore fædres indsats, på deres kultur og på deres tro. Og det gør vi, uanset alle de tekniske ændringer, vores hverdag har undergået i de tusinder af år, der skiller vor kultur fra de fortidige.

Da man omkring år 300 påbegyndte det egentlige kristne kirkebyggeri, var det naturligt at skæve til de hidtidige templer. Man tog den almindelige kendte søjlehal - basilikaen - der som regel var dobbelt så lang, som den var bred, og forsynede den med apsis (offerstedet). Det var noget, som folk kendte og kunne acceptere. At der så fra øst - Byzans og Konstantinobol - udviklede sig en anden kirkekultur - kuppelkirken - er en anden sag. Men det er i hvert fald basilikaen med apsis, der er grundtræk i de fleste af vore danske kirker. I apsisnichen anbragte man alterbordet, og bag dette var biskoppens plads med sine hjælpere ved siden, men i begyndelsen af middelalderen rykkede man alterbordet helt tilbage i nichen og anbragte præsterne foran - som vi har det i dag.

Lad os betragte vort eget alter eller højsæde. - Vi har udformet det i respekt for det, hvoraf vi er udrundet. - Johs. V. Jensen har sagt: "Den, som ikke har rod ud i fortiden, får ikke frugt ind i fremtiden". Det er ikke opbygget til ære for en bestemt fortidig eller nutidig guddom, selv om det består af tre trin, - lad dem for den kristne være tegn for den treenige gud, men lad dem for den gildebror, der mener, at han er ateist, være en henvisning til gildebevægelsens tre grader - som i bestræbelserne for at gøre det mere dagligdags, nu kun må hedde "arbejdsstrin". Og betragt så de to Labrys (dobbeltøkserne), som det hedenske modstykke til den kristendom, som altid vil føje sig ind i vort kulturmønster. Dobbeltøkseren - tordenvåbnet - den kretiske kulturs helligste symbol.

Man har i en del europæiske lande fundet beviser for den overordentlig store betydning, dette symbol har haft i adskillige andre kulturer og i folketroen. Om selve fortolkningen mener man nu at kunne enes om, at det må være et billede på det redskab, Tordenguden slynger mod jorden, kløvende alt på sin vej. - Efterfulgt af den livgivende regn, der strømmer ned fra den usete torden- og himmelgud i skyen for at frugtbar gøre den moder jord, vi altid har for øje. Man ser aldrig dobbeltøkseren fremstillet sammen med en mandsskikkelse/mandsgud, men altid sammen med en kvinde eller en økse, hvilket tyder på, at øksen skal opfattes som et frugtbarhedssymbol. Jeg vil her have lov til at komme med et lille, meget aktuelt sidespring.

BT fortalte i forgårs, at feministerne i deres bestræbelser på at højne "kusekulturen" vil have afskaffet det ældgamle figentegn, som de mener netop i vores kulturkreds angiver noget meget nedsættende - noget i retning af en "løs" dame, og erstatte det med følgende tegn - samtidig med, at man vil genoptage modergudindens symbol - Labrys.

Nu har man i mange år beskyldt netop dette gilde for mandschauvinisme, reaktion og bagstræb, og så finder man os i forreste linie, langt forud for tidens strømning i kvindesagen, med at hylde kvinden som hustru, som moder, som elskerinde, ved at vi bringer deres fornemste symbol på vort hellige alter.

I de hellige huler på Kreta er fundet utallige dobbeltøkser af kobber, guld og sten, - dobbeltøkser malede på lertøj eller indridsede i lertavler. Jeg har nævnt, at dobbeltøkser er fundet ved gamle offersteder i adskillige europæiske lande, et enkelt sted i Danmark. I Troldebjerg på Langeland har man afdækket en gammel boplads, hvor man fandt, at to dobbeltøkser havde stået oprejst ved offerstedets bålplads. Det er på Kreta, den europæiske kultur tager sin begyndelse. Den højeste græske gud Zeus er efter traditionen født i hulerne på Kreta. Sagnet beretter, at Zeus blev forelsket i den græske heroine Europa, som var datter af Føniks. Zeus forvandlede sig til en ung smuk tyr, der kælelignende nærmede sig Europa. Hun satte sig tillidsfuldt på ryggen af tyren, der straks løb ud over havet til Kreta, hvor Zeus antog sin rette skikkelse og forenede sig med Europa. De avlede sønnen Minos, og Europa blev derved stammoder til Kreta's herskerslægt, - her opstod så den kultur, hvoraf vores senere udsprang.

Deres religion har haft en helt igennem spirituel karakter. De trøede fuldt og fast på sjælens udødelighed. Det så ud til, at der ikke har været gudebilleder til at ære, men de stadig tilbagevendende symboler - dobbeltøkseren, søjlen, de hellige dyr - løven, tyren og griffen - havde til formål at give stedet karakter af noget helligt, noget ophøjet. Alle disse symboler har en ældgammel asiatisk oprindelse, og opstillingen var betingelsen for, at guden ville åbenbare sig.

Og denne glansfulde, åndrige og kunstneriske højt udviklede kultur, - festliggjort af kvindernes skønhed, beskyttet af magten til søs og næret ved blomstrende handel, er det, at vi gerne her vil anerkende som vor rod, og ære ved at smykke vort alter - undskyld højsæde - med deres dengang helligste symbol - dobbeltøkseren.

VÆBNER - RIDDER

Lad os ikke strides om vort alter er et højsæde, eller om vort højsæde er et alter. Lad os anerkende hinandens forskelligheder i religion og livssyn, men i "respekt for det, som har værdi for andre". Lad os ikke grave grøfterne dybere, men samles om de ting, vi kan være fælles om. Vi skal ikke konkretisere begreberne, men betragte dem mere abstrakt, så vil vi fornemme den dybere sammenhæng, som består i alle religioner, i alle trosretninger, i alle livssyn. - Og når vi nærmer os dette vort alter eller højsæde i respekt og ærbødighed, så er det ikke så meget respekten for den ypperlige mand, vi har anbragt i højsædet bag alterbordet, som det er respekten for det embede, vi har bedt ham om at beklæde.

Dette alter har vi rejst til vor fælles guds ære, nemlig vor samvittigheds stemme. Thi en sådan siges selv ateister at besidde. Lad os på dette alter bringe ofre i form af, at vi aflægger vort hovmod, selvskhed og havesyge. Og vi kan løfte vort ansigt over alterbordet og over manden i højsædet og betragte altertavlen, som her viser os det samme som tavlerne i de fleste kristne kirker: det godes sejr over det onde. Og lad os tilbæde det, som for os mennesker er uopnåeligt, nemlig en god samvittighed.

Når der pålægges gildebroderen: at grundfæste sig i sin religiøse overbevisning, at bruge sine evner og anlæg alene i det godes tjeneste, at gøre hjælpsomhed til en naturlig del af sin livsholdning, at modarbejde det onde. - Og der til frimureren siges: "lad os løfte os op til det gode og det godes udspring". - Og i de gamle mysteriereligioner hed det: det herligste mål for menneskers stræben er at blive gud. - Og Nazaræeren siger: vorder fuldkommen, som eders fuldkomne fader i himlen. - Er så gildebevægelsen ikke en vis form for religion, selv om den efter sigende huser mange "såkaldte" ateister.

Kære broder, vicenslandsgildekansler - hvad er det så, der kan få nogle til at lede tanken hen på noget andet end det, Sct. Georgs Gilderne står for? - Er det ikke netop det samme, alle religioner og alle idealbevægelser står for: menneskets selvforbedring.

5 min. Sct. Georg v/Frede Høyer Nielsen, 1. Sct. Georgs Gilde i Helsingør

VÆBNER - RIDDER

VÆBNER-TIL-RIDDER SPALTEN.

Under denne overskrift vil vi fremover bringe forskellige oplysninger om ridderforhold. Alt for mange væbnere ved alt for lidt herom, og det vil vi råde lidt bod på.

Riddertiden er frivillig. Ingen væbner må på nogen måde føle det som "noget man gør" at blive ridder. Men enhver bør på et eller andet tidspunkt gøre op med sig selv, om hun eller han har behov for at blive ridder, og derfor bør alle gildebrødre vide noget om, hvad det går ud på. Nogle er af den formening, at man skal opfordres til at blive ridder. Det er ikke rigtigt. At man evt. fra en anden gildebror får et præj om, at denne synes, det vil være en god ide, er således kun en anbefaling, som man selv skal gå hjem og tænke nærmere igennem - i og for sig det samme som "nu er det vist på tide, at du finder ud af, om du vil eller ikke".

Den væbner, der vil forblive som væbner og ikke lade sig optage som ridder, er ingenlunde af den grund en ringere gildebror, og spalten her må derfor for alt i verden ikke betragtes som nogen agitation til at blive ridder.

Vi vil bringe oplysninger om, hvad meningen er med, at gildebevægelsen har dette tilbud til sine medlemmer, og derunder fjerne visse fordomme om, at der er noget hemmelighedsfuldt over riddertiden.

Lad os denne gang slutte med en definition:

En ridder er en gildebror, der i sin gildetid har gennemgået en personlig udvikling, der gør, at hun eller han er villig til at leve op til de krav, der er udtrykt i ridderløftet, og som ønsker at bekræfte dette ved en ridderoptagelse.

Fra VESTJYDEN, Distriktsblad for Sct. Georgs Gilderne i Grindsted, Ringkøbing, Skjern, Varde.

HJÆLPEARBEJDE

AALBORG SCT. GEORGS GILDERNES FØDSELSDAGSFOND

Fødselsdagsfonden blev oprettet som et fødselsdagslaug i 1939 af 2 gildebødre fra det eneste gilde, der dengang fandtes i Aalborg. Den ene af de to gildebødre er forlængst død, og den anden har siden fonden blev oprettet, været kasserer for denne.

Man vedtog dengang, at fondens kapital skulle være vokset til 10.000 kr., før uddeling kunne finde sted, og at der herefter kun måtte uddeles en portion på kr. 500,00 een gang om året, indtil fonden er vokset til kr. 20.000. Laugets bestyrelse skulle bestå af en laugsfører, en sekretær og en kasserer. Sekretæren skulle til hver gildebror fremsende en kalendarisk skrivelse på den pågældendes fødselsdag.

Laugene trådte straks i virksomhed, men på grund af det forholdsvis lille antal gildebødre, var indtægterne de første år ret beskedne. Det første år var indtægterne ifølge kassebogen kun 39 kr.

Efter at have diskuteret de foreløbige bestemmelser på flere gildeting, blev der på stadsgildetinget den 26. marts 1953 stadfæstet følgende statutter for fødselsdagsfonden, som det herefter kom til at hedde:

1. Fondens navn er "Aalborg Sct. Georgs Gildernes Fødselsdagsfond".
2. Fondens formål er at yde hjælp til gildebødres efterladte.
3. Fondens indtægter fremkommer ved frivillige bidrag, ydet i forbindelse med en lykønskning, som fonden udsender til alle gildebødres fødselsdag.
4. Fondens kapital anbringes i sparekasse og obligationer efter bestyrelsens beslutning. Fondens kan først træde i virksomhed, når kapitalen andrager kr. 10.000, og så længe kapitalen ikke andrager kr. 20.000, kan der kun udbetales indtil kr. 500 årligt. I intet tilfælde må udbetalingen overstige den årlige renteindtægt.
5. Fonden ledes af en bestyrelse, bestående af stadsgildemesteren samt kasserer og sekretær, valgt af stadsgildetinget.

Da fondens midler i 1958 var vokset til kr. 10.000, blev der ved juletid udbetalt kr. 500 til en gildebrors enke. I 1961 blev der igen udbetalt kr. 500 til en gildebrors enke, og der blev udbetalt kr. 500 til to børn efter en gildebror.

I 1966 var fondens midler vokset til kr. 20.000, og der blev igen ved juletid udbetalt kr. 1.000 til en gildebrors enke. I 1970 blev der udbetalt kr. 1.500, i 1971 kr. 2.600, i 1972 kr. 1.000, i 1974 kr. 2.250, og endelig i 1975 kr. 2.500, ialt kr. 12.350 gennem de ca. 18 år, der er gået, siden fonden startede udbetalingerne.

Trods det forhold, at det kun er 20-25% af gildebødrene i Aalborg, der indsender penge til fonden, er formuen de sidste år vokset stærkt. For det første, fordi behovet for hjælp ikke har været så stort, og for det andet, fordi en del af de ældre gildebødre har fundet på at sende et beløb, svarende til det antal år, de fylder.

Endelig har vi de senere år fået en del obligationer udtrukket. Vi nåede i løbet af 1976 kr. 100.000 i obligationer.

I 1975 blev det af fondens bestyrelse foreslået, at stk. 2 i statutterne blev ændret således, at der også er mulighed for at yde hjælp til nuværende gildebødre. Det blev vedtaget på stadsgildetinget i 1975, at stk. 2 blev ændret således, at fondens formål er at yde hjælp til gildebødre og deres efterladte. Med den nuværende kapital på ca. kr. 100.000 i obligationer har vi mulighed for at yde hjælp med mindst kr. 6.000 om året, og selv om det i vore tider ikke er noget stort beløb, kan det da kun lene på det rette sted.

Til slut skal det bemærkes, at 2 medlemmer af 2. gilde har beklædt sekretærposten, den nuværende i over 25 år.

Ernst Viggo Hansen, 4. Sct. Georgs Gilde i Aalborg

RIDDERARBEJDE

RIDDERARBEJDE

Efter at have læst et referat i vort gildeblad NØGLEN af et møde i 3. Næstved riddergruppe, har redaktøren af IMPULS anmodet os om et indlæg om vort arbejde i gruppen.

Dette kan være svært at svare på - lige så svært, som når en far skal fortælle om sit barn - men.....

3. Næstved riddergruppe startedes i 1974 af 9 riddere fra de tre Næstvedgilde, 9 gildebredre, som i forvejen havde nok at gøre i gildearbejdet. Vi havde alle erfaring i ledelsesarbejde, f.eks. gildeledelse, stadsgilde-, distrikts- og provincialledelse, samt været engageret i alt muligt praktisk og teoretisk gildearbejde.

Vore intentioner med hensyn til gruppen var, at vi måtte udøse af vor viden og erfaring til andre gildebredre, og det er nedfældet i vore formålsparagraffer, hvorefter vi bl.a. er forpligtet til i alle situationer, hvor hjælp og bistand er nødvendig, at træde til. Alle ledelser eller enkelt-gildebredre kan henvende sig til os.

Vi holder ordinært møde 2 gange om året (men mødes jo utallige gange i gildearbejdet). Disse 2 møder afholdes i april og oktober som week-end-møder i en af gildebredrenes sommerhus på Falster, ca. 60 km fra Næstved. Vi starter fra Næstved lørdag kl. 14 og er hjemme søndag kl. ca. 17.

Disse møder omfatter forskellige ritualer, men vi har altid 4-5 forud fastsatte emner til diskussion (gilde eller samfund). Søndag middag kommer vore ægtefæller og deltager som gæster i en god frokost.

Fordelen ved denne mødeform er, at vi ikke behøver at tage hensyn til efterfølgende arbejdsdag, som man må ved et møde midt på ugen. Vi diskuterer lørdag aften og nat til ud på de små timer, men er altid oppe til morgenbordet kl. 8, som køkkenholdet har sørget for. Køkkenhold og indkøbshold går på skift. Uanset vejret traver vi lange ture lørdag eftermiddag og søndag formiddag, ofte 10-15 km. Vi diskuterer undervejs, mens vi nyder naturen, og konditionen får sit.

Ud over disse week-end-møder holder vi et eftermiddagsmøde på Grundlovsdagen, samt en julestue med ægtefæller. At denne mødeform er rigtig bevidnes ved, at vi altid møder 100%.

I Næstved er der 54 riddere, og foruden 3. gruppe er der 2. gruppe, som omfatter 10 riddere. Denne gruppe har bestået i 23 år, og 7 af ridderne har været med fra starten. Denne gruppe afholder et kvartalsvis aftenmøde, indledningsvis med spisning, og derefter et oplæg til diskussion.

1. riddergruppe eksisterede i nogle år, men gik ind på grund af manglende tilslutning.

Flere riddere i Næstved, som hørte om vort gruppearbejde, var interesseret i at blive optaget i gruppen, men antallet er jo begrænset. Dette foranledigede, at der i Næstved i 1977 blev nedsat et ridderudvalg, bestående af 4 riddere, nemlig fællesrådsformanden (stadsgildemesteren), samt 1 ridder fra hvert gilde. I november indbød dette udvalg samtlige ridderne i Næstved til et møde, hvor vi drøftede ridderarbejdet og evt. oprettelse af flere riddergrupper.

Der mødte 22 riddere, og distriktsmester Henrik Bang fremlagde landsgildets nye oplæg til ridderarbejdet, og de to gruppeledere fortalte om arbejdet i grupperne.

Mødet konkluderede i, at der fra ridderudvalget skal rettes henvendelse til de "gruppeløse" riddere for at få etableret de nødvendige nye grupper - og vi fra 3. gruppe håber, at disse nye grupper evner at få et lige så godt og inspirerende arbejde i gang, som vi har.

Helge W. Mikkelsen, MIK

2. Sct. Georgs Gilde i Næstved

RIDDERARBEJDE

RIDDERGRUPPEMØDE

RIDDERMØDET DEN 29. NOVEMBER 1977.

Stadsgildemester Geert åbnede mødet med et velkommen til de 22 fremmødte riddere. Han mente, at ridderarbejdet i Næstved nu trængte til at debatteres, da han havde følelsen af, at de nye riddere kom ind i et "tomrum". Vi kunne måske ved dette møde få klarhed over, hvilket behov, der var for nye riddergrupper.

Derfor havde man nu nedsat et ridderudvalg, bestående af ham selv, samt Arne Nielsen, 1. gilde, Busser, 2. gilde og Henrik fra 3. gilde. Henrik oplæste landsgildets nye oplæg til ridderarbejdet, som KSU havde udarbejdet.

Der burde bl.a. være en orientering for vordende riddere. Ridderspørgsmålene skulle være mere samfundsorienterede. Riddertiden havde afløst "riddertrinnet", da det ikke var et spørgsmål om egnethed, men om behov. Det drejer sig ikke om gildets krav til ridderen, men om ridderens krav til sig selv. Ridderen søger selv sine opgaver, men SKAL ikke løse dem alene.

Derefter berettede Karen Damborg om 2. riddergruppes arbejde. Gruppen var startet i 1957 og mødtes hvert kvartal. De var 10 i gruppen, og de 7 havde været med fra starten. Man havde ikke gruppeting, så Karen havde været gruppeleder i mange år.

Trist fortalte om 3. riddergruppe, som var startet i 1974 med 9 riddere. Der afholdtes 2 årlige week-end-møder med faste emner. Desuden stod gruppen til rådighed for gildeledelser eller gildebrødre i situationer, hvor hjælp var nødvendig.

Busser lagde derefter op til gruppediskussioner og citerede udvalgets formålsparagraf: "Hvis vi ønsker et ridderarbejde - må vi have noget at have det i".

Grupperne skulle diskutere:

1. Er der, ud over ridderhaller, brug for andre ridderaktiviteter?
2. Er der behov for grupper for ikke "engagerede" riddere?

Et spørgsmål om "Erkendelsesbegrebet omsat i praksis" blev annulleret.

Man opdeltes i 4 grupper, og efter gruppemøderne samledes man in plenum og aflagde beretning. Af disse fremgik bl.a. et forslag om et årligt riddermøde med oplæg fra en "gildemodstander". At grupperne åbnedes for andre byers riddere. At ridderne engagerede sig i f.eks. fængselshjælp, U-landshjælp eller Amnesty International.

Noter:

Severin udtalte, at aftenen var gået, som han havde ventet. Efter at vi har været svende og væbnere, kommer vi til et punkt, hvor vi forstår, og nu vil vi videre med arbejdet med os selv, og her har vi riddertiden. Ridderen skal man kunne stole fuldt på, men hun/han står alene. Forskellige ridderarrangementer kan anbefales, men hvilke passer?

Lene mente ikke, at hun havde forstået ridderarbejdet helt. Hvor fik hun den nødvendige information. - Henrik oplyste, at ridderorientering påhviler distrikts- og provincialgilder. - Lars efterlyste en tilkendegivelse fra de riddere, som står uden for grupperne. - Geert sluttede med at konkludere, at der var behov for ridderinformation og flere grupper og bad de interesserede om at henvende sig til ridderudvalget.

Klip fra NØGLEN for Sct. Georgs Gilderne i Næstved, januar 1978.

KLIP FRA GILDEBLADE

KLIP FRA GILDEBLADE

Fra SCT. GEORGS GILDET, 2. Ballerup, nr. 5 juni - juli - august 1977 under overskriften

STAFETTEN:

Jeg har grebet stafetten ud af hænderne på Ole Trolle, som ganske uindret er fortsat imod Auvergne i Frankrig. Depechen, som jeg nu skal bringe et godt stykke videre, vil få udgangspunkt i Oles betragtninger om: - "at vi i gildet har brug for alles indsats, og de fleste har vel erfaret, at man får mere ud af gildearbejdet, jo mere man deltager aktivt i det".

Det var dejligt at læse Oles indlæg i sidste nummer af dette blad, hvor han havde fået anvendelse for ordet katalysator i forbindelse med gildebroderen, som indvirker på processen ved sin tilstedeværelse, uden han derved behøver at være aktiv. Det er ord, som jeg fuldt kan tilslutte mig, og jeg er helt sikker på, at det vil have stor betydning for vor bevægelse, hvis denne indstilling kunne vinde indpas i såvel den passive som den aktive del af vore gilder.

Udadvendt arbejde indtager almindeligvis en meget høj prioritering i gildet - desværre er jeg lige ved at sige. Jeg hører til dem, der gerne ser, at der i et gilde sker en masse ting, som blandt andet kan komme omverdenen til gode, men det må ikke være på bekostning af gildebroderen. Det er tidskrævende, belastende endog opslidende efter en hård dag at skulle i gang med møder, i tombola, til spejderløb o.s.v. o.s.v. - Derfor er jeg af den opfattelse, at den enkelte gildebror er den vigtigste, vi har, og han bør til enhver tid have den allerhøjeste prioritet i gildebevægelsen og sit gilde. Vi må ikke glemme, at mange kommer til os med store problemer for at finde kammerater at være sammen med en gang imellem, som aflastning for den tunge hverdag. De orker måske ikke mere, men de har brug for os. Gildets rytme skal derfor være til glæde i alle dets facetter og for hver eneste gildebror, - også, hvis han ikke orker det hele med aktiviteterne.

I det gilde, jeg kommer fra, og i flere år har deltaget både aktivt og passivt, har vi ikke de mange udadvendte aktiviteter. Vi har derimod et fantastisk godt kammeratskab og sammenhold. Mange har i årenes løb moret sig over vores måde at være gilde på - dem om det - hos os tager man fat, når det gælder, og får derved tid tilovers til os selv.

Dette skal ikke betragtes som selvhævdelse, for vi har en masse at lære fra alle jer andre. Derfor tager vi også imod alle de impulser, vi overhovedet kan suge til os ude fra, men ikke på bekostning af at være GILDEBROR FOR HINANDEN.

Sagt med andre ord skal man være sig for at slide gildet op i opgaver, hvis man derved mister jordforbindelsen og kontakten til os selv, for gildebevægelsen kan ikke leve uden mennesker, og det menneskelige - kendskabet til hinandens plusser og minusser - bør man kende til bunds. SÅ FÅR VI ALLE GAVN AF HINANDENS INDSATS FOR GILDET, ENHVER FÅR MERE UD AF GILDEARBEJDET, OG ENDNU FLERE VIL DELTAGE AKTIVT I DET.

Ejvind Birke Pedersen, Distriktskansler, Hareskov distriktsgilde.

Fra GILDEKONTAKTEN, Sct. Georgs Gilderne på Fyn, under overskriften

GRUPPEBLANDING!

Alle aktive grupper i alle Odense-gilder indbydes hermed til for en aften at "blande gruppe" med en gruppe fra et andet gilde.

HVORFOR?

Først og fremmest for at lære andre gildebrødre at kende. Vi er jo alle enige om, at vort gilde er det bedste, og vores gruppe er den allerbedste, men det kunne jo også være, der var nogle interessante og sjove gildebrødre i andre gilder. - DERFOR!

KLIP FRA GILDEBLADE

HVORDAN?

Hvis jeres gruppe er interesseret - det er naturligvis frivilligt - tilmelder jeres gruppeleder gruppen til jeres egen gildemester med angivelse af, hvordan I kunne tænke jer at dele gruppen. Det er nemlig tanken, at den ene halvdel af gruppen skal "blive hjemme" og have besøg af en halv gruppe fra et andet gilde, medens den anden halvdel af gruppen tager på besøg hos en halv gruppe i et andet gilde.

HVAD SKAL VI LAVE?

Jeg havde tænkt mig, at vi skulle finde et fælles emne, som kunne interessere flest mulige. Hvis I har en god ide, så meddel den samtidig med jeres tilmelding. Hvis I ikke har noget helt konkret, så lad mig vide, hvilken af de efterfølgende emnegrupper, I synes bedst om:

Gildeetisk emne, gildepraktisk emne, alment menneskeligt emne, samfundsmæssigt emne, dagsaktuelt emne.

Når emnet er indkredset, vil jeg opfordre en eller flere gildebrødre til at udforme et skriftligt oplæg til diskussionen.

HVORNÅR?

Alle de forhåbentlig mange gruppemøder skulle så finde sted tirsdag den 24. januar 1978, men jeres tilmelding vil vi gerne have inden den 20. november 1977. Samtidig med jeres tilmelding vil vi gerne vide, hvem af "hjemmegruppen", der kunne tænke sig at være vært den pågældende aften.

Erik Windfeld Jensen, Stadsgildemester, Odense Stadsgilde

Fra BUDSTIKKEN nr. 12, december 1977, Sct. Georgs Gildet i Bagsværd

GILDEMASTEREN HAR ORDET:

Vi har brudt grupperne om, og mange af os er lidt utrygge ved den nye situation - og er tilbøjelige til at være lidt afventende, men vi bør benytte denne situation KONSTRUKTIVT. Vi bør hurtigst muligt få den nye gruppe, som vi nu er i, til at fungere som en god gruppe. For vi har alle brug for at være med i en god gruppe.

Ja, men hvordan får vi så en god gruppe ud af det? - Det gør vi ved at være AKTIVE og ENGAGEREDE i gruppens arbejde, og ved at tage medansvar for det, der sker der.

Gruppelederne har et særligt ansvar for, at gruppen fungerer, men enhver af os har et medansvar, og det skal vi leve op til. Det er OS, der skal være velforberejede til gruppemøderne. Det er OS, der skal tage aktivt del i det, der foregår i gruppemødet. Det er OS, der skal lytte til det, de andre har på hjerte - og prøve at forstå, hvad det er, de mener med det, de siger. Og det er OS, der skal give vor mening til kende - og søge at gøre det sådan, at de andre har let ved at forstå, hvad vi mener.

Lad vor indsats i gruppen være præget af kvalitet. Lad os gøre tingene så godt, vi kan. For så bliver vi medlemmer af en god gruppe. Og det, vi lærer her, kan vi ta' med os ud i hverdagen. For vi bliver alle nu og da medlemmer af nye grupper, og der vil det også være godt, om træning i gildet har gjort os bedre til at fylde vor plads i samfundet udenfor.

Per Mikkelsen, Gildemester, Sct. Georgs Gildet i Herlev

Fra NYT nr. 4, oktober 1977, Sct. Georgs Gilderne i Helsingør

GENBRUG -

denne glose er for tiden meget anvendt.

Vi har genbrugsflasker fra 1. oktober, vi har genbrugspapir til mange formål, vi har genbrugsmarkeder med genbrugstøj m.m.m. Til alt dette vil jeg føje endnu en anvendelse af glosen, nemlig "genbrugsmennesker".

KLIP FRA GILDEBLADE

JEG EFTERLYSER FLERE GENBRUGSMENNESKER I GILDET.

Der er i løbet af et år mange arrangementer af forskellig art, hvor vi har brug for hjælp. Nu er vi endnu ved begyndelsen af et gildeår, så tag venligst allesammen og kast et blik på årsplanen, og kryds så af, som I gør det i TV-programmet, hvad og hvilke ting, I kunne tænke jer at være med i, og så meld jer til, når tingene efterhånden bliver aktuelle. Så håber jeg, I, når året er gået, har fundet ud af, at det er dejligt at blive "brugt" igen og igen.

Det giver nemlig en selv en masse med hjem. Hvad, kan jeg ikke her remse op, så ville det fylde hele NYT og mere til, men kom allesammen og vær med og bliv derigennem kendt med gildearbejdet og gildebrødre, også i de andre gilder.

BLIV GENBRUGSMENNESKE!

Lær i løbet af vinteren glæden ved at være genbrugsmenneske at kende, og kom så og bliv

EEN AF TORDENSKJOLDS SOLDATER.

Fra VOLDSTAFETTEN nr. 143, oktober 1977, Vestvold Gildet

DET ER SÅ SVÆRT AT VÆRE GOD

- I LÆNGERE TID AD GANGEN

(Nuser)

Har du det som jeg? Undrer du dig også gang på gang over, hvad gildebrødre kan sige og gøre? Det er måske, fordi du mener at kunne vente noget af gildebrødre.

Et menneske forandrer sig ikke ved at blive gildebror. Det er stadig et menneske på godt og ondt. Der er kun en forskel på os og de andre: Vi har lovet at gøre vort bedste. Men det glemmer vi alt for ofte. HVAD MED AT PRØVE?

P.S. Om mindre end 6 måneder skal der vælges en helt ny gildeledelse. Gå ikke ud fra, at den nuværende gildeledelse præsenterer afløserne på tinget, så du kan nøjes med at klappe. Problemet og ansvaret er dit.

Bent Lerche, Gildeskatmester, Vestvold Gildet

Fra BLANDT ANDET, 2. Sct. Georgs Gildet i Sønderborg

Med stor hjælp fra bibliotekar Thormod Skovgaard Andersen har jeg fået sammensat følgende liste over bøger, som behandler emnet "Mit ansvar":

15	Løgstrup, K. E.: Den etiske fordring	04,6	Villy Sørensen: Mellem fortid og nutid
15,2	Anders, Gynther: Vi Eichmann-sønner	32,1	Villy Sørensen: Uden mål og med
34,01	Anders, Gynther: Skyld og ansvar	32,1	Per Stig Møller: På sporet af det forsvundne menneske
34,02	Hurwitz, Stephan: Det menneskelige ansvar	04,41	Heinrich Böll: Om mig selv og andre essays
34,3	Greve, Vagn: Forbrydelse og straf	30,13	Hermann Broch: Massepsykologi
99,4	Eatherly, Claude: Samvittighed forbudt	32,1	Albert Camus: Oprøret

Derefter behandles emnet i følgende, måske i relation til andre ting:

04,1	K. Olesen Larsen: Videnskaben og mennesket
20,4	K. Olesen Larsen: At være menneske, bind 1 og 2
04,6	Jakob Knudsen: Livsfilosofi
04,6	Villy Sørensen: Hverken-eller

Så kan man også læse Søren Kierkegaard, heraf er de bedste nok: Begrebet Angst og Bæven (10,8)

En berømt beskrivelse af ansvaret og dets fornægtelse er Dostoevskijs: Rodion Raskolnikov.

Tallene foran titlerne henviser til den gruppe, bøgerne er anbragt i i faglitteraturen. Jeg er sikker på, at alle bibliotekarer er parate til at hjælpe, og jeg håber, at I kan få noget ud af denne liste.

Karin Erichsen, Gildeskatmester, 2. Sct. Georgs Gildet i Sønderborg.

LIDT OM VOR HISTORISKE BAGGRUND

- jeg er ofte blevet spurgt om betydningen af forskellige symboler, dels inden for spejderbevægelsen, og dels inden for gildebevægelsen.

- hvorfor har vi disse - hvorfra stammer de - og hvad er deres betydning eller anvendelse?

- jeg vil gerne fortælle om en del af disse symboler, deres baggrund og betydning. Jeg må dog indledningsvis gøre opmærksom på, at mine oplysninger ikke nødvendigvis er 100% korrekte, da der i flere tilfælde gives flere variationer. Et eksempel: Lederen af drengeskadetkorpset under belejringen af Mafeking, Sergeant-Major Warner Goodyear, omtales visse steder som betegnet "min første spejder" af B.P. Dette har jeg ikke kunnet finde en bekræftelse på nogen steder, hverken i B.P.'s egne udgivne bøger og ej heller i nogen af de biografier, jeg har læst. Altså, jeg giver de efterfølgende oplysninger med nævnte lille forbehold.

SPEJDER: Ordet er oversat fra engelsk SCOUT og er i sin oprindelse en militær betegnelse for særligt udvalgte soldater, der forrettede rekognosceringstjeneste.

SPEJDERNES SYMBOL: Spejderliljens symbolske betydning er, at den altid peger i en lige retning (og opad), hverken til højre eller til venstre, da man så kommer tilbage igen. "Fremad - og opad". Stjernerne i de to sideflige symboliserer ulveungens øjne, der er blevet åbne, før han blev spejder, i det øjeblik, han fik sit fornemste mærke, de to stjerner. Liljens tre flige minder spejderen om spejderløftets tre dele: pligten mod Gud og land, hjælpsomhed over for andre mennesker, og lydighed mod spejderloven.

B.P. brugte iøvrigt den franske lilje som duelighedstegn til særligt dygtige militære spejdere, da han var stationeret som chef for 5. Dragonregiment i Indien 1897 - 1899.

UNIFORMEN: Blev udformet efter den uniform, B.P. skabte til Det Sydafrikanske Politikorps, et korps, B.P. blev sat til at organisere efter Boerkrigens afslutning. B.P. siger herom: uniformer har en mægtig tiltrækningskraft på drenge, og når det er en uniform, som vildmarkens nybyggere bærer, sætter den deres fantasi i sving og får dem til at føle sig beslægtede med disse folk i kulturens grænseland, som er helte for dem.

En uniform fremmer også broderskabsfølelsen, idet den, når alle bruger den, udviser klasseforskel og nationale forskelligheder. Desuden er uniformen enkel og hygiejnisk og praktisk.

HATTEN: Under Zuluoprøret i 1884-1885, som B.P. deltog i bekæmpelsen af, havde han lært at sætte pris på boernes hat, hvis store skygge dækkede hans ansigt og værnede hans sarte hud mod solen. Ved organiseringen af det omtalte politikorps i Sydafrika sendte B.P. bud efter de berømte Stetson's fra Amerika. Disse hatte havde en stiv skygge i modsætning til hærens model, der havde blød opslået skygge. Modellen var kendt under navnet "Boss of the Plains" og blev kaldt B.P.-modellen. B.P. havde dog intet andet med hatten at gøre, end at han indførte den, og den blev senere adopteret som den spejderhat, vi kender.

STAVEN: Under B.P.'s tjeneste i Afrika havde han bemærket, at ingeniørtropperne anvendte en stav i bestemt form og længde som fast måleenhed, og da han så, hvilken effektivitet, staven blev benyttet med, indførte han den som en del af datidens spejderudrustning.

DE FØRSTE SPEJDERE var ikke drengene fra Mafeking!

- disse drenge var formeret i et såkaldt kadetkorps af B.P.'s stabschef Lord Edward Cecil. Drengenes opgave var, at ved at påtage sig ordonans- og kurerstjeneste i den belejrede by, kunne flere soldater friholdes til regulær tjeneste. Drengene løste deres opgave yderst tilfredsstillende, og de var også med i B.P.'s tanker, da han senere via nogle besøg ved Boys Brigade (det herhjemme kendte F.D.F.) for alvor begyndte at spekulere på, hvordan en drengsbevægelse skulle organiseres.

HISTORIE

DE FØRSTE SPEJDERE var deltagerne i forsøgslejren på Brownsea Island!

- hensigten med denne forsøgslejr var, at B.P. ønskede at efterprøve i praksis, om hans teorier var rigtige. Drengene, ialt 21, var udvalgt fra forskellige samfundslag og mødte følgelig op med helt forskellige forudsætninger. Der blev indbudt sønner og nevøer af B.P.'s officerskammerater, elever fra de fineste kostskoler som Harrow og Eton, og endvidere blev Boys Brigade i Bournemouth bedt om at sende seks drenge, og Boys Brigade i Poole blev bedt om at sende 3, og endelig var der drenge fra gymnasier, fra landbohjem og fra arbejderklassen.

Lejren varede fra 29. juli til 9. august 1907.

De 21 drenge var delt i 4 patruljer:

SPOVERNE:	6 drenge	Patruljefarve: gul
RAVNENE:	5 drenge	Patruljefarve: rød
ULVENE:	5 drenge	Patruljefarve: blå
TYRENE:	5 drenge	Patruljefarve: grøn

Foruden B.P. selv var der nogle voksne hjælpere, bl.a. B.P.'s nevø, der fungerede som adjutant.

Hver patruljefører bar en kort stav med en hvid vimpel, der viste patruljedyret, og foran på hattene bar de det liljemærke, B.P. havde anvendt til sine militære spejdere.

KOODOO-HORNET - som jeg tror, alle spejdere har set B.P. blæse i, i det mindste på et fotografi, stammer fra Matabelekrigen i 1896, hvor B.P. fungerede som stabschef for den øverstkommanderende Sir F. Carrington. Dette horn var med på lejren på Brownsea Island og vækkede deltagerne hver morgen kl. 6.

VENSTRE HÅND - denne hilseform giver immervæk anledning til forvirring mange gange. Mange forklaringer gives og så, f.eks., at venstre hånd er nærmest hjertet, at det stammer fra, da man bar sværd og skulle have sværdhånden fri o.s.v. B.P. siger selv i Livets Skole: efter Ashantifelttoget skulle jeg hilse på en høvding fra Kumassi. Til min forbavselse rakte han mig venstre hånd, idet han sagde "de tapreste giver hinanden venstre hånd". Det fandt B.P. var en god ide, og denne hilseform samt - som allerede nævnt - spejderstaven, var også blevet noteret til senere brug. Du kan selv fundere, om du er tapper, eller om du blot vil være med til fortsat at holde en smuk tradition i live. Hvis du er i tvivl om, hvorvidt du er tapper eller ej, skal du blot huske at være lidt elastisk i din vurdering af ordet. - Og så behøver du ikke være forbavset mere, næste gang jeg giver dig venstre hånd.

DEN FØRSTE SPEJDERPARADE - blev afholdt i Krystal Paladset i London 1909. Der deltog ca. 11.000 spejdere. Under denne parade dukkede de første pigespejdere op, selvbestaltede, de blev først organiserede året efter, 1910.

PIGESPEJDERNE stak som nævnt "hovederne frem" allerede under den første spejderparade i 1909. B.P. fortæller i "Livets Skole": ".....bl.a. bemærkede jeg en hel del piger klædt i uniformer, tydeligt hjemmelavede, men meget lig drengenes". "Hvem er I", spurgte jeg. "Vi er pigespejdere", sagde med stor selvtillid en lille fræk tøs på ca. 11 år.

Med bl.a. sin søster Agnes som hjælper udarbejdede B.P. nu et program for pigespejdernes arbejde og skrev en håndbog, specielt beregnet for dem. Dette satte for en tid liv i pigespejderbevægelsen. Efter B.P.'s ægteskab i 1912 med Miss Olave St. Clair, overtog denne som Lady Baden-Powell, arbejdet med pigerne, og det er utvivlsomt Lady B.P.'s indsats, der blev pigespejdernes redning. Det var derfor også naturligt, at efter, at B.P. selv, i 1920, ved den første verdensjamboree, blev udnævnt til verdensspejderchef, blev denne udnævnelse Lady Baden-Powell til del i 1930.

På engelsk hedder pigespejderne Girl Guides (Pige Vejvisere!), og årsagen var, at B.P. heri så pigernes fremtid som kvinder og mødre, der skulle vejlede mænd og børn! Jeg vil lige tilføje, at i U.S.A. kaldes pigespejderne Girl Scouts! En betegnelse, stifteren af den amerikanske pigespejderbevægelse, Juliette Low, insisterede på over for B.P.

SØSPEJDERNE var også i gang allerede i 1909, og det spirende arbejde fik et vældigt lift gennem den bog, B.P.'s ældre bror, Warrington, skrev: "The Sea Scout Manual" (Søspejderhåndbogen).

ULVEARBEJDET skitseredes af B.P. i 1914 på grundlag af Rudyard Kiplings "Junglebogen". Allerede i 1915 var der ca. 10.000 ulveunger, og endelig konsolideredes ulvearbejdet i 1916 bl.a. med udgivelsen af "The Wolf Cubs Handbook"

GRUPPEARBEJDE

ROVERARBEJDET startede i 1919 under ledelse af oberst Ulick de Burgh. Arbejdet var tilrettelagt med henblik på spejdere over 17 1/2 år. B.P. skrev også en håndbog for dette arbejde "Rovering to Success", på dansk "På ridderfærd".

B.P. skrev bl.a.: "Jeg har altid syntes, at det var underligt, at en mand, når han døde, tog alle sine erfaringer med sig, både gode og dårlige, og lod sine børn eller yngre brødre gøre alle de samme erfaringer om igen. Hvorfor kan han ikke lade alle sine erfaringer gå i arv, så de begynder med de erfaringer, han har erhvervet sig, og derfor når en langt højere grad af fornuft og dygtighed".

GILWELL blev skænket den engelske spejderbevægelse i 1919 af Hr. de Bois Maclaren. Gilwell Park er beliggende i udkanten af Eppingskoven, nær London. B.P. foreslog, at Gilwell skulle anvendes som førertræningscenter for både engelske og udenlandske instruktører og spejderledere. Første Campchief var Kaptajn Frank Gidney.

JAMBOREES - ordet menes at være af indiansk oprindelse - noget med stor sammenkomst og megen snak, så det lyder jo rimeligt!

Der har været følgende Verdensjamborees: 1920 Olympia, London. 1924 Ermelunden, København. 1929 Arrowe Park, England. 1933 Gödöllő, Ungarn. 1937 Vogelensang, Holland. 1947 Moisson, Frankrig. 1951 Bad Ischl, Østrig. 1955 Niagara on the Lake, Canada. 1959 Makiling National Park, Philipinerne. 1963 Athen, Grækenland. 1967 Idaho, U.S.A. 1971 Asagiri, Japan, og nu sidst i 1975 i Lillehammer i Norge.

Leif Lindholm Nielsen, Sct. Georgs Gildet i Bagsværd

GRUPPEARBEJDE

Fra NYT nr. 3, september 1977, Sct. Georgs Gilderne i Helsingør

Vel mødt efter ferien!

Måske ikke alle har holdt ferie fra gildearbejdet, men de fleste af os har nok på en eller anden måde viet vore tanker og energi på andre aktiviteter.

Nu er det også tid til at komme i gang med arbejdet inden for grupperne. Ja, men er arbejdet i grupperne da så nødvendigt? Hvad er meningen med grupperne? Et spørgsmål, sikkert mange gildebrødre stiller hinanden og sig selv. Til disse spørgsmål må man gøre sig klart, at den ide med grupper i gildet er mere eller mindre taget efter patruljesystemet hos spejderne. Ikke sådan, at grupperne skal ledes af gildet, men at gildet bliver båret og får sit særpræg af grupperne på grund af disses helt lokale selvstyre. Et konkurrencemoment i gruppernes indbyrdes forhold, som vi kan huske det fra vores spejdetid, er efter min mening ikke nødvendigt, men et godt samarbejde med forståelse og god vilje kan skabe et stærkt og aktivt gilde.

Når jeg har nævnt gruppearbejdet og fremført det som en af gildebevægelsens bærende kræfter, er det nok en påstand, der også kan indeholde visse farlige konsekvenser, fordi gruppearbejdet er en balanceakt, hvor man hverken må falde i den ene eller anden grøft. For nok er gruppearbejdet den bærende kraft i gildearbejdet, men det er ikke hele gildearbejdet. Ligesom fundamentet til et hus på trods af sin nødvendighed ikke er hele bygningsværket.

Gruppearbejdet skal bruges af gildet, men ikke bestå af det. Gruppearbejdet skal være det udtømmelige lager, hvorfra gildeledelsen kan hente inspiration til et godt arbejdsgrundlag. Derfor er det nødvendigt, at alle gildebrødre deltager aktivt i et gruppearbejde, også fordi samværet er en væsentlig faktor i vort gildeliv. I grupperne er der mulighed for at modtage inspiration, og her kan man lære sin egen mening at kende og derigennem få mulighed for at efterleve det løfte, vi har aflagt inden optagelse i gildet, nemlig at sætte sig det mål at blive oprigtigt et sandt og dygtigt menneske i overensstemmelse med de idealer, som der er givet udtryk for i spejderloven:

EN GANG SPEJDER, ALTID SPEJDER.

Mogens Møller, Gildemester, 1. Sct. Georgs Gilde i Helsingør

REDAKTIONEN

GILDEBLADE

Redaktionens opfordring i sidste nummer af IMPULS har resulteret i, at vi nu har modtaget 15 ud af landets 72 lokale gildeblade, og vi vil her bringe en tak til disse 15 blades redaktioner: AMAGER GILDERNE, BUDSTIKKEN, BURGUNDIA, EKSTRAORDINÆRE MÅNEDLIGE RELATIONER, GILDENYT 3. SLAGELSE, GLØDEN, HEROLDEN, Fårup, HEROLDEN, Århus, KILDEN, KÆDEN 15. København, LUREN, NØGLEN, SCT. GEORGS GILDET, ØKSEN, LIMPOTTEN, idet vi håber, at vi også fremover vil modtage dem.

Som det tidligere er nævnt, er det redaktionens håb, blandt andet gennem de lokale gildeblade, at finde frem til gildebrødre, som har noget på hjertet, som også kan have interesse for en større kreds af gildebrødre end den, det lokale gildeblad kan dække.

Flere af de artikler, der er i dette nummer af IMPULS, er enten hentet direkte fra lokale gildeblade eller inspireret af, hvad der har stået i et lokalt gildeblad. Så derfor, kære gildeledelse, fortæl jeres lokale gildebladsredaktør om IMPULS' eksistens og bed hende/ham om at sende os et eksemplar af bladet, hver gang, det udkommer, så vi gennem de lokale gildeblade kan få så stor en kontakthorisont som muligt til gensidig glæde og inspiration.

Med gildehilsen
redaktionen

REDAKTIONEN

Flere af artiklerne i nærværende nummer af IMPULS omhandler gruppedeling/gruppearbejde. Det er stadig redaktionens opfattelse, at der ud over landet er forskellige opfattelser af, hvorledes man skal drive gruppearbejdet. Nogle grupper driver gruppearbejdet helt på det selskabelige plan, andre grupper arbejder meget seriøst med et eller flere emner i løbet af gruppetiden, og atter andre midt imellem.

Landsgildekontoret har en lille idebog, der hedder GRUPPEN. Hvis du ikke kender den, så køb et eksemplar og bliv inspireret, eller endnu bedre, køb et eksemplar til hver gruppeleder i dit gilde med den klausul, at den skal gå i arv til den næste gruppeleder i gruppen.

Som nævnt er vi af den opfattelse, at der drives gruppearbejde på mange forskellige måder. Redaktionen er fortsat interesseret i blandt andet at vide, hvorledes du opfatter gruppearbejdet. Så send os et par ord herom, for vi mener ikke, at dette emne er udtømt. Så lad andre blive inspireret af, hvad du mener herom.

Vi har endvidere i dette nummer af IMPULS taget hul på et par andre emner, nemlig riddertrinnet/ridderarbejdet og noget om vor historiske baggrund. Om sidstnævnte emne, er der fra Leif Lindholm's side artikler til endnu mange numre af IMPULS. Med hensyn til riddertrinnet/ridderarbejdet er vi ligeledes interesseret i at vide, hvorledes det opfattes og praktiseres rundt om i landet. Netop din mening herom kunne jo være til inspiration for andre. SÅ HOLD DIG IKKE TILBAGE!

Er der andre emner, du er interesseret i at få belyst, bedes du endelig skrive til os, og vi skal så prøve at se, hvad vi kan gøre.

Næste nummer af IMPULS udkommer 1. maj 1978, og indlæg hertil skal være os i hænde senest lørdag den 25. marts 1978.

GILDELØFTET, GILDELOVEN

W. From-Petersen

Gildeløftet, gildeoven -
jævne, stærke ord,
blev med mund og hånd bekræftet
af hver gildebror.
Spejderåndens stærke stemme
taler gennem dem
og os maner ej at glemme
pligten mod vort hjem.

Gildeløftet, gildeoven -
mening, ord og ånd -
er ej tænkt som svage sjæles
lænker eller bånd.
Vi skal have dem for øje,
gøre, hvad vi kan
for at huske vore høje
pligter mod vort land.

Gildeløftet, gildeoven!
I en højtidsstund
har vi følt og lært det alle:
her er gildets grund!
Altid er det smukt at høre
gode tankers tolv,
som kan lære os at gøre
pligten mod vort folk.

Gildeløftet, gildeoven
lyser som en bavn
over alle brøders virke
i Sct. Georgs navn.
Klart skal broderbålet brænde,
aldrig slukkes ud!
I dets lys skal vi erkende
pligten mod vor Gud!

J.M.K.

4. Gildeløftet, gildeoven

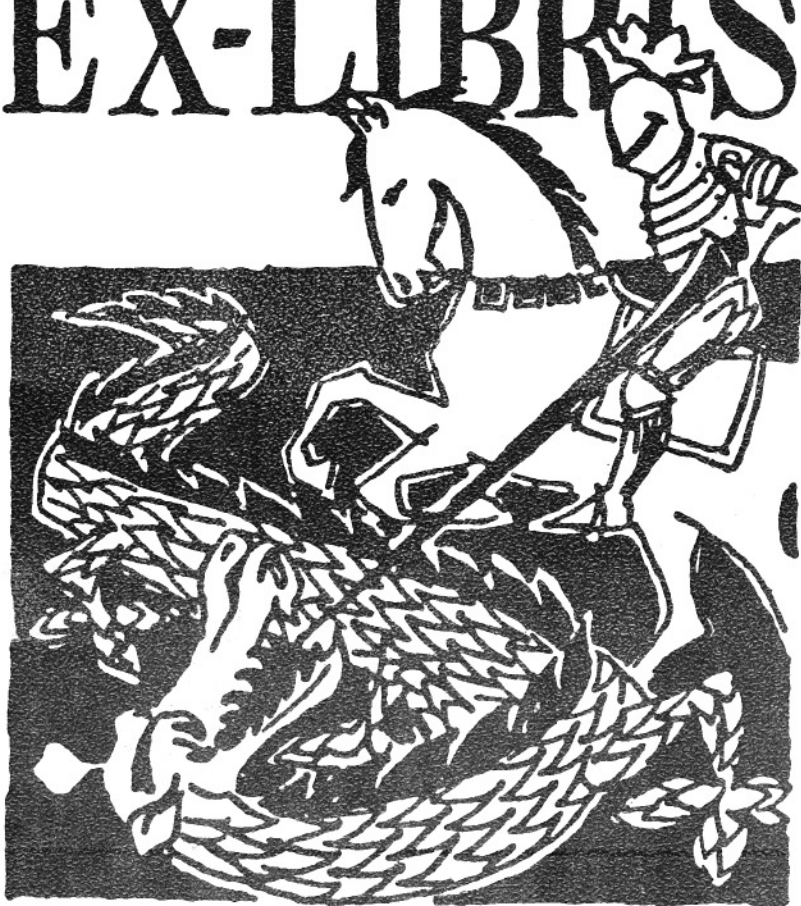
W. From Petersen

Gil - de - løf - tet, gil - de - lo - ven jæv - ne, stær - ke ord,
blev med mund og hånd be - kræf - tet af hver gil - de - bror.
Spej - der - ån - dens stær - ke stem me ta - ler gen - nem dem og os
ma - ner ej at glem - me plig - ten mod vort hjem

J.M.K.

SYMBOLET

EX-LIBRIS

Sct. Georgs Gilderne, Aalborg

Ovenstående er Aalborg Stadsgildes ex-libris. Det er tegnet af Birger Christensen, tidligere gildebør i 3. Sct. Georgs Gilde i Aalborg, nu i 5. Sct. Georgs Gilde i Århus.

Dette ex-libris blev første gang anvendt i de smukt indbundne bind af SCT. GEORG, som hjælpelaugene fra 7. Sct. Georgs Gilde i Aalborg ved en fælles gildehal i Aalborgshallen Sct. Georgsdag 1958 overrakte Aalborg Stadsgilde. Disse bind af SCT. GEORG blev starten på det bibliotek, der befinder sig i Aalborg Gildernes GILDEBORG, og som i dag indeholder en omfattende litteratur og forskellige genstande af spejder- og gildemæssig karakter.

Kommer du til Aalborg, så træf en aftale med bestyrerinden, fru Martha Sørensen, tlf. (08) 13.67.55 om besigtigelse af GILDEBORGENS bibliotek.